

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 40/2017- 28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Švecom, Vajnorská 3077/98D, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 20/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] – [REDACTED] na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 20/2014 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 20/2014 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] – [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 360,36 € (slovom tristošesťdesiat eur a tridsaťšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Milana Šveca, Vajnorská 3077/98D, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDACTED] – [REDACTED] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 20/2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 27. januára 2014 na okresnom súde žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Žalovaným v predmetnom konaní je Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ sa v tomto konaní domáha proti žalovanému úhrady čiastky vo výške 17 683,70 €, ktorá predstavuje skutočnú škodu vo výške 83,70 € a nemajetkovú ujmu vo výške 17 600 € z titulu nezákonne uloženej pokuty rozhodnutím žalovaného, ktoré bolo zrušené.

3. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd v namietanom konaní až po štyroch mesiacoch zaslal žalobu na vyjadrenie žalovanému. Vyjadrenie žalovaného z 20. júna 2014 bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 11. júla 2014. Právny zástupca sťažovateľa zaslal 25. februára 2015 okresnému súdu žiadosť o nariadenie termínu pojednávania, k čomu dosiaľ nedošlo. Okresný súd nevykonal za obdobie troch rokov žiadny úkon (s výnimkou doručovania žaloby, vyjadrenia žalovaného a pripojenia spisu žalovaného), čo sťažovateľ zistil nahliadnutím do spisu okresného súdu 17. augusta 2016 a 26. septembra 2016. Podľa názoru sťažovateľa je evidentné, že nekonanie okresného súdu má za následok porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a súčasne je nekonaním okresného súdu porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 14C/20/2014 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje v konaní sp. zn. 14C/20/2014 postupovať v súlade so zákonom a zakazuje sa mu pokračovať v porušovaní základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 10.000,- EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 360,36 EUR... do 15 dni od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

5. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady pre prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 40/2017-15 z 25. januára 2017 prijal v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd sťažnosť prijal v senáte ústavného súdu v zložení Milan Ľalík (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Peter Brňák (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2017 účinného od 1. marca 2017 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Ľalík (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

6. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 31. januára 2017 okresný súd, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

7. Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 3824/2016 doručenom ústavnému súdu 28. februára 2017 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci, a ďalej uviedol:

„Žaloba sťažovateľa týkajúca sa náhrady škody bola podaná na tunajšom súde dňa 29.01.2014. Dňa 31.01.2014 bol daný pokyn na predloženie spisu vyššiemu súdnemu úradníkovi za účelom ďalšieho procesného postupu. Dňa 15.05.2014 súd uznesením č. k.: 14C/20/2014-107 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k podanej žalobe. Dňa 02.07.2014 súd doručoval vyjadrenie žalovaného žalobcovi na vedomie. Dňa 22.08.2014 súd žiadal Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií SR o zapožičanie kompletného spisu vedeného pod č. 5793/2009/OK\$DD/z.26604 týkajúce sa žalobcu, taktiež súd žiadal o zapožičanie súdneho spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 36Er/3622/2009. Dňa 02.10.2014 bol daný pokyn na predloženie spisu zákonnej sudkyňi za účelom ďalšieho procesného postupu. Dňa 17.08.2016 bol spis poskytnutý na nahliadnutie do infocentra tunajšieho súdu. Dňa 26.09.2016 bol spis opätovne poskytnutý na nahliadnutie do infocentra tunajšieho súdu. Dňa 10.01.2017 bol vytýčený termín pojednávania na deň 14.02.2017. Dňa 23.01.2017 bol súdny spis vrátený z Ústavného súdu Slovenskej republiky. Dňa 14.02.2017 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 12.04.2017

Vychádzajúc zo spisového materiálu a prehľadu jednotlivých úkonov mám za to, že v predmetnom konaní sp. zn. 14C/20/2014, ide o skutkovo zložitú vec, s poukazom na množstvo listinných dôkazov nachádzajúcich sa v predmetnom spise. Mám za to, že súd nekonal plynulo v období od 02.10.2014 do 17.08.2016, avšak v tomto období súd neeviduje v denníku Spr. žiadnu sťažnosť na postup súdu v tomto konaní, týkajúcu sa prieťahov v konaní.

Po uvedenom období súd v konaní priebežne koná a smeruje k rozhodnutiu veci. Taktiež Vám dávam do pozornosti, že pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 14.02.2017 bolo odročené aj z dôvodu hospitalizácie sťažovateľa. Toho času je v konaní vytýčený termín pojednávania na deň 12.04.2017.“

8. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu doručenom ústavnému súdu 14. marca 2017 uviedol:

„V bode I Okresný súd Bratislava I uvádza genézu úkonov vykonaných vo veci, od podania žaloby na súde dňa 29.1.2014 až do konania prvého pojednávania vo veci dňa 14.2.2017. Okresný súd Bratislava I uviedol, že súd nekonal plynulo v období od 2.10.2014 do 17.08.2016, kedy došlo k nahliadnutiu do spisu sťažovateľom. Podľa môjho názoru súd nekonal plynulo od 29.1.2014 do 15.05.2014, t.j. 4 mesiace, a následne od 22.08.2014 kedy požiadal o zapožičanie spisu z Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, až do 10.1.2017, keď nariadil pojednávanie na 14.2.2017, t.j. takmer ďalších 29 mesiacov. Toto pojednávanie síce bolo odročené z dôvodu hospitalizácie sťažovateľa, išlo však o neplánovaný operatívny výkon z dôvodu jeho zranenia.

Vzhľadom na uvedené som toho názoru, že nekonanie Okresného súdu Bratislava I má za následok porušenie práv sťažovateľa na prejednanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o stanovisko Okresného súdu Bratislava I, že v čase od 2.10.2014 do 17.08.2016 neeviduje sťažnosť na postup súdu, je pravdivá. Sťažovateľ sa domáhal listom zo dňa 25.2.2015 vytýčenia pojednávania a nahliadol dňa 17.8.2016 do súdneho spisu za účelom zistenia, či boli vo veci vykonané zo strany súdu úkony. Sťažovateľ nepodal sťažnosť na postup súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, nakoľko nemal v záujme vyvodiť disciplinárnu zodpovednosť zákonného sudcu v zmysle § 116 ods.1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z.

o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nakoľko si je vedomý neprimerane veľkého počtu vecí, ktoré majú sudcovia rozhodovať, a preto súdne konania trvajú neprimerane dlho. Na druhej strane však stojí právo sťažovateľa na prejednanie jeho veci bez zbytočných prieťahov, a preto podal ústavnú sťažnosť.

Z toho dôvodu som toho názoru, že nekonanie sťažovateľa vo veci nepodania sťažnosti na postup súdu ako nesplnenia podmienky podania ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov spočívajúce v nevyčerpaní všetkých právnych prostriedkov tým, že nechcel privodiť zákonného sudcovi ujmu v podobe disciplinárnej zodpovednosti, možno v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby ústavný súd rozhodol v súlade s mojím návrhom uvedeným v ústavnej sťažnosti zo dňa 9.12.2016 vrátane priznania trov konania.“

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

15. Predmetom konania pred okresným súdom je náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím vo výške

17 683,70 € s príslušenstvom, ktorú si voči žalovanému uplatnil sťažovateľ. Ústavný súd konštatuje, že ide spor patriaci do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Z predloženého spisového materiálu napriek tvrdeniu predsedu okresného súdu o skutkovo zložitej veci nemožno iba na základe množstva listinných dôkazov vyvodit', že ide o skutkovo alebo právne zložitú vec.

16. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa, ktorý po uplynutí jedného roku od doručenia žaloby okresnému súd žiadal o nariadenie termínu pojednávania.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

18. Zo sťažnosti, spisového materiálu, ako aj vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že namietané súdne konanie začalo podaním žaloby na okresnom súde 29. januára 2014. V období od 22. augusta 2014, keď okresný súd vyžiadal administratívny spis od žalovaného, do 10. januára 2017, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie na 14. február 2017, teda v období presahujúcom 28 mesiacov okresný súd vo veci nevykonal žiaden procesný úkon smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu, bol úplne nečinný. Predkladanie spisu na nahliadnutie príslušnému infocentru, na ktoré vo svojom vyjadrení poukazuje podpredseda okresného súdu, a tým čiastočne ohraničuje dĺžku nečinnosti okresného súdu, nemožno považovať za relevantné právne úkony. Ako zo zápisnice predloženej okresným súdom vyplýva, pojednávanie konané 14. februára 2017 bolo po prednesoch oboch sporových strán odročené na 14. apríl 2017 z dôvodu, že sťažovateľ trval na svojej účasti na pojednávaní, ktorého sa z dôvodu momentálnej hospitalizácie nemohol osobne zúčastniť.

19. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľa a postupu okresného

súdu zohľadňujúc celkové obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj dĺžku namietaného konania dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

20. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

21. Keďže ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza s'ťažovateľ.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

24. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti požadoval finančné odškodnenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodňoval tým, že trpí „*neistotou v spravodlivý súdny proces*“. S'ťažovateľ tiež argumentoval, že namietané konanie je vyvolané protizákonným postupom orgánov štátnej správy trvajúcim niekoľko rokov, čo ešte prehľbuje nečinnosť okresného súdu.

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj tú skutočnosť, že vo veci zistil porušenie základného práva. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody (napr. III. ÚS 339/07, III. ÚS 46/08 a pod.) Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy aj všetky uvedené okolnosti považoval ústavný súd za odôvodnené priznať pre sťažovateľa sumu 1 000 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

26. Ústavný súd nevyhovel v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu.

27. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

28. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 360,36 €.

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

30. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v celkovej sume 459,33 €. Keďže právny zástupca predložil ústavnému osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 551,19 €.

31. Vzhľadom na to, že právny zástupca sťažovateľa si úhradu trov právneho zastúpenia uplatnil iba v sume 360,36 €, ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, túto úhradu sťažovateľovi priznal len vo výške uplatneného nároku.

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017